

اسامه بن لادن په افغانستان کې

له توري بوري تر ابيت آباءه — د اسامه زوي د خپل پلار كيسه كوي

ليکوال: استاد مصطفى حامد (ابوالوليد المصري)

ژباړه: عبدالرحيم (ښار)

Ketabton.com

د ليکوال سريزه

د دې کيسې روايت کونکې داسې څوک دی چې هغه شخصاً د کيسې د ټولو جرياناتو عيني شاهد پاتې شوی نه دا چې هغه يې له بل چا اوریدلي او يا نقل کړي وي. هو! دا شخص د اسامه بن لادن هغه زوی دی کوم چې له نوموړي سره د ده د وروستي سفر هم لاری و.

دوی دا سفر په گډه د ۲۰۰۱ کال د اکتوبر د مياشتې له لومړۍ لسيزې شروع د ۲۰۰۲ کال تر پسرلي پوري جاري ساتلی دی.

دا يو کلن سفر چې له کابل څخه يې تر تورې بورې ، کونړ ، ډيورند کرښې هاغړې قبائلي سيمې او بالاخره پيښور پوري اوږد واټن وهلی داسې يو خطر ناک سفر دی چې هره شيبه يې د استخباراتي شبکو تر تعقيب ، د امريکايي الوتکو تر بمبار او سيمه ييزو جاسوسانو تر څارنې لاندې تيره شوې ده.

زه د دې کيسې د ليکوال په توگه کله چې پر کومې موضوع خپله تبصره او ياهم وضاحت کول غواړم نو هغه د دې لپاره چې وپيژندل شي چې دا زما خپله تبصره او نظر دی په قوسينو کې په جلا مائل خط لیکم.

ما د خپل توان په کچه کوشش کړی چې د دې پيښې د احداثو لپاره د جگړې له روزمره پيښو څخه تاريخونه را پيدا او دلته ورسره يوځای کړم.

له دې پرته نور هرڅه خپله د کيسې د راوي خبرې دي کومې چې يې د کيسې له پيله ترپايه له افغانستان څخه ترپاکستان / پيښور پورې له خپل پلار سره د ملتيا په اړه ماته روايت کړي دي.

پاکستان پيښور ته په رسيدو سره دواړه يوله بل نه جلا شوي او هر يوه د شخصي تحفظ او د دښمن له تعقيب څخه د ځان ژغورنې په خاطر ځانگړی لوری ځانته ټاکلی دی.

دلته د کيسې راوي په ايټ آباد کې د امريکايي ځانگړيو ځواکونو په بريد کې د اسامه بن لادن د وژل کيدو کيسه هم کړې خو هغه يې د پيښې د عيني شاهد په حيث نه ؛ بلکې د خپلې کورنۍ د غړيو د هغو عيني مشاهداتو پر اساس کړې کوم چې يې د دې بد مرغې پيښې ټوله ماجرا په خپلو سترگو ليدلي وه.

چې د ده د خبرو پيل په لاندې جملې پيليري.

له کابل ټر ټوري بوري!

د سپتمبر له پېښې وړاندې مې پلار کندهار د کابل په نيت پرېښود او هلته په کلکانو د جگړې په لومړۍ کرښه کې تم شو چې کله ناکله به يې د جگړې له ستومانۍ څخه د دمې اخيستو لپاره هغه استوگنځي ته هم سر وربښکاره کاوه چې د لومړي خط شاته يې په لنډ واټن کې موقعيت درلود.

همدا راز په کلکانو کې د جگړې له لومړۍ کرښې څخه به وخت ناوخته د لوگر ولايت د مس عينک غونډ او له هغه ځايه د جلال آباد د ټوري بوري د غرونو خوا ته هم تلو تر څو هلته له دښمن (امريکايي ځواکونو) سره د راتلونکې جگړې له پاره تيارۍ ونيسي.

د کابل، لوگر، جلال آباد او ټوري بوري ترمنځ تگ راتگ يې تقريبا څو اوونۍ دربر ونيولې. د کابل د سقوط په ورځ (۱۱ نومبر د ۲۰۰۱) مې پلار په کابل کې و، چې د ښار له سقوط سره سم د خپلو څو تنو مخلصو ملگرو جهادي قومندانانو هر يو (اول گل) (محمد رحيم) او (ډاکټر امين) په ملتيا جلال آباد ته ولاړ.

د (دسمبر په شپږم ۲۰۰۱) د ننگرهار د سقوط په ورځ مونږ ټول په يوه فور باي فور موټر کې سپاره او په توره شپه کې مو د ټوري بوري پرخوا ور ووهله.

حمزه الغامدي په ډير مهارت سره په مړو څراغونو ډيريوري کوله او امريکايي الوتکو په ننگرهار ښار او شاوخوا سيمو خطرناکه بمباري کوله.

د ټوري بوري غره ته په رسيدو سره مو موټر لاندې متوقف او مونږ پلي د غره په لوري ور روان شو.

تر درې ساعته مزله وروسته د ټوري بوري په غره کې د ميشتو عربانو لومړني مرکز ته ورسيدو.

دا ځای په توره بوره کې د ترصد کوونکي گروپ مرکز و، شپه مو هلته ورسره تيره کړه، سهار په لمر څرک مو تر ناشتې وروسته بيا د غره د هسکې څوکي په لور خپل سفر ته کش ورکړ مازديگر ناوخته و چې د عربانو يو بل مرکز ته ورسيدو، هلته مو په ډير مشکله د خوراک له پاره څه وريجي او کچالو پيدا او نوش جان کړل او نور مو تر ونو لاندې د دمې په نيت ځانونه واچول.

په دې سترې سفر کې چې د غره په لابنونو کې سپينې واورې راباندې راچاپير وې پلار مې نور هم مخ پورته د لوړ ختلو امر وکړ چې هلته په رسيدو سره له افغانستان سره په پوله د ډيورنډ کرښې هاخو قبائلي سيمې راته ښکاريډلې.

هلته زمونږ د دمې ځای د دوو پښتنو قبيلو ترمنځ موقعيت درلود کومې چې د ډيورنډ کرښې سره جلاکړې دي، د دې ځای خلک د مولوي خالص تنظيم مربوط د شهيد انجنير محمود پلويان وو چې مونږ ورسره څه کم يوه اوونۍ تم شولو.

دلته تر يوې اوونۍ تيروولو وروسته مې پلار د يوه افغاني راه بلد په ملتيا نور هم په غره کې د لوړ ختلو تکل وکړ چې دې مزل نږدې لس ساعته وخت ونيو، بالاخره د مازديگر د لمانځه

وخت را باندې راغی چې تر اداء کولو وروسته مو بیا د سهار تر لمانځه پورې ستونزمن سفر ته دوام ورکړ.

د سهار تر لمانځه وروسته مو هم د وروستي منزل په لور سترې گامونه پیل کړل. په دې حال کې مو د پلار د خوندیتوب په غرض په سیمه کې د موجودو دوو قبیلو له منځه له یوې سره خبرې روانې وې.

له پلار سره مې په دې سفر کې د ډاکټر ایمن الظواهري، سلیمان ابوالغیث، ابو عمر المغربي، او حمزه الغامدي په شمول ۳۰ تنه نور ملګري هم مله وو.

زه او ورور مې هم د دې سترې کاروان لارویان وو چې له خپل پلار سره مو په ټولو چارو کې مرسته کوله.

د همدې اوږده سفر په ترڅ کې د شپې مهال تر سپیده چاود وړاندې یوه کلي ته ورسیدو، خو له هغه ځایه ډیر په منډه ووتلو ترڅو کلیوال راخبر نشي او د سفر مسیر مو افشاء نه کړي. بالاخره د غرونو په منځ کې یوه گوښه کورته ورسیدو هلته مو ډډې ولګولې او ټول تر ماسپښینه پورې په ژور خوب بیده شول.

د ماسپښین تر لمانځه وروسته کوربنو راته ډیره مکلفه ږوډۍ تیاره کړې وه چې مونږ هم په ښه اشتها وخوره.

تر نیمې شپې همدلته تم شولو او بیا همدې کوربنو راته یو باروړونکی لوی موټر راوست چې تر دې کلي لور یوه بل ځای ته یې د غره سر ته ولېږدولو.

هلته فقط یوه ودانۍ وه چې دوی کوټې یې لرلې او خلکو د مالونو (پسونو) ساتلو لپاره ترې کار اخیست او زمونږ تر ورتلو وړاندې پکې کیکو (ورږو) ښې ډیرې ځالي جوړې کړې وې.

مونږ په داسې حال کې چې سخت سترې او ستومانه و همالته مو واړول، زه او پلار مې، ډاکټر ایمن الظواهري، او سلیمان ابوالغیث په یوه کوټه او زما ورور او نور ملګري په بله هغې کې ځای پرځای شول.

پر دې ځای باندې ملګرو د کیکو د کور نوم کینود، ما به همدا د کیکو په کور کې د خپلې ویډیويي کیمرې په وسیله د خپل پلار په پټه عکاسي کوله، چې دا کیمره مې د سفر د ټول بهیر د عکاسۍ له پاره تر پایه له ځان سره وساتله.

د کیکو په کور کې مو یوه اوونۍ تیره کړه، په دې حال کې له مونږ عربانو پرته بل هیڅ راه بلد څوک نه و.

هماغه د کیکو په کور کې د اوسیدو پر مهال د ډاکټر ایمن الظواهري د میرمنې، محمد صلاح، او عبدالهادي اردني د شهادت خبر هم راوړسیدو.

د دې خبر تر اوریدو وروسته مې پلار بیرته په توره پوره کې د عربو مرکزونو ته د تللو پریکړه وکړه، ډاکټر ایمن الظواهري ته یې وویل چې ته د دې خواشینوونکي خبر د اوریدو

له امله يوه ورځ همدلته نور هم دمه وکړه ، له هغه سره يې څو نفره ملگري هم پريښودل زه او نور پاتې ملگري مې له پلار سره د تورې بورې د مرکزونو پرخوا را روان شوو. د کيکو له کوره د تورې بورې په خوا زمونږ دا راگرځيدل زمونږ لويه اشتباه وه ، ځکه مونږ په لوی لاس ځان د خطر ځای ته واچاوه ، په همدې لاره کې راباندې امريکايي الوتکو بمونو وغورځول چې يو بم يې په څو مترۍ کې راته ولگيده ، د بم له لگيدو سره سم مې پلار ځای پر ځای کيناست، زه يې مخې ته ناست وم نور ملگري شاوخوا سره تيت شول. بنه گرۍ وروسته چې د بمونو لوڅرې ورکې شوې بيا مو خپل مزل په مخه واخيست او په توره بوره کې د ملگرو دفاعي کړښو ته را ورسيدو.

دوې ورځې وروسته راپسې ډاکټر ايمن الظواهري هم هلته راغی. په تورې بورې باندې د روژې د مياشتې په ۱۷ نيټه چې د دسمبر له دريمې سره سمون خوري بمباري پيل شوه خو دا بمباري په متفرق ډول وه او پر يوه مشخص ځای يې ترکيز نه درلود.

زمونږ موقعيت د تورې بورې غره په تر ټولو لوړه څوکه کې و، هلته د ټولو عربانو شمير ۳۱۳ تنه و چې د ميشتيدنې په ټوله موده کې ورباندې امريکايي الوتکو ډير درانه بمونه وغورځول مگر بيا هم د شهيدانو شمير لسو ته ونه رسیده.

مونږ په توره بوره کې د شتون پرمهال له پاسه د امريکايانو لخوا تر سختې بمبارۍ لاندې وو او د ځمکې له لوري د ځينو سيمه ييزو قومندانانو لکه حاجي زمان، حضرت علي او اول گل لخوا محاصره وو.

معلم اول گل چې زما د پلار له نيردې ملگرو څخه و هسې په نوم له حاجي زمان دوی سره د تورې بورې په محاصرې کې شريک و خو په حقيقت کې زمونږ ملگري او د محمد رحيم نومي مجاهد (چې زمونږ يو ډير نيردي دوست ، بلکې د القاعده تنظيم يو فعال شخص و) په وسيله به يې مونږ ته د دښمن د ليکو ټول معلومات راکول، چې دا دواړه کسان بيا د امريکايانو لخوا ووژل شول.

امريکايي بي ۵۲ الوتکو به د ورځې له خوا زمونږ مورچلونه بمبارول او ايف ۱۶ هغو به د شپې مهال.

بي ۵۲ به د تگ او راتگ په مهال کې بمونه راباندې غورځول او مجاهدينو به د ځان ژغورنې په خاطر ترې خپل ځانونه يوې او بلې خواته گوښه کول.

د اسامه بن لادن په مورچل کې بريښنايي چيپ (Electronic chip)

کوم ځای چې مونږ ورڅخه د مورچل په توگه استفاده کوله د هغه مساحت (۲ × ۳ متر) کې و، په همدې مورچل کې مې پلار، ډاکټر ايمن الظواهري ، ابوالغيث او زه خزه وو (ميشت وو). يوه ورځ د سيمې ځينې خلک زما له پلار سره د ليدنې کتنې او له هغه سره د ستري مشي لپاره زمونږ سنگرونو ته راغلل، خو د واپسۍ پر مهال د هغوی له جملې څخه کوم يوه په پټه

په هماغه ځای کې امریکایي الوتکو ته زمونږ د ځای وربښودلو له پاره یو یربښنایي چپ غورځولی و.

کله چې همدا خلک زمونږ له سترگو فنا شول سمدستي مې پلار ټولو ته د سیمې یربښودو امر وکړ او ټول لرې ترې ولاړو.

همغه و چې لیرې وروسته الوتکې راغلې او هغه ځای یې سخت بمبار کړ. پلار مې د بمبار شوي ځای د معلومولو له پاره یو کس هلته ور ولیدو، هغه معلومات راوړل چې الوتکو عین هغه زمونږ پر مورچل دومره لوی بم غورځولی چې ډیره ژوره کنده یې په ځمکه کې جوړه کړې وه، په هغه خندق کې د بم راپریوتو په حال کې یو تن بیده پاتې شوی و.

(۲۷ رمضان - ۱۶ دسمبر): دوی ورځې وړاندې مو د مخابراتې له لارې په کندهار کې د ابو حفص مصري د شهادت خبر ترلاسه کړ (یعنې تر همدې نېټې یوه میاشت شاوخوا وروسته؛ ځکه نوموړی د نومبر د میاشتې په ۱۳ ورځ شهید کړای شو).

په همدې ورځ مې پلار راته وویل چې ته او ورور دې دواړه نور له دې سیمې څخه ولاړشئ، خو ما د هغه خبره رد کړه ورته ومې ویل چې زه نه؛ بلکې زما ورور دې ولاړ شي.

خو پلار مو د دواړو په تگ ټینګار وکړ، بیا یې همداسې یربښودلو او دی راڅخه ولاړ. لږ ګړی وروسته بیا راغی او راته وپې ویل چې ته، ډاکټر ایمن او ابوالغیث دری واړه یو بل ځای ته ولاړشئ!

داسې ځای چې مونږ ته یې په اړه هیڅ معلومات نه و، خو تلل مو هلته اړین و او هوري به مو د پلار د راتلو انتظار کاوو.

مازديګر مهال و چې د یو افغاني راه بلد په ملتیا مو د سفر تیاری ونيو، پلار مو د خدای پامانۍ له پاره راغی زه یې خپلې سینې ته ورجوخت او په سرباندې ښکل کړم، ماتګان وخور ځکه دا کله هم د ده عادت نه و او زما نه یادیده چې پلار دي له ما پرته زما د نورو وروڼو سر ښکل کړی او یا یې په همدې ډول سره په غیر کې ټینګ کړی وي.

همدا زه وم چې د سپتمبر تر پېښې وروسته په لوګر کې له اوسیدنې نیولې بیا تر همدې ځایه پوري د ده خادم وم چې کالي او د سفر نور سامان به مې ورسره اخیستی و.

په هرصورت مونږ د تورې بورې له غره څخه د شپې په تیاره کې په داسې حال کې رابښکته شوو چې د جلال اباد لخوا تر محاصرې لاندې وو، خو مونږ د وزیرو د سیمې په لوري رابښکته او همدې د وزیرو قبیلې خلکو په قاچاقي ډول خپل کلي ته راوستلو.

له غره څخه د رابښکته کیدو په مهال نږدې و چې د شمالي ټلوالې کسانو لیدلې وای؛ ځکه په سیمه کې د دوی د پیرې پوسته وه چې د هغې پوستې د گز مې د موټر رڼا زمونږ پر لور را برابرې شوه، مونږ سمدستي هلته په ځمکه پروت وکړ، زما پښه لګیدلې (زخمې) وه خو په دغه خوږ حالت کې مې د تورې بورې لوري ژورې هم ورباندې ووهلې.

د گزومي تر تيريدو وروسته مو خپل مزل ته دوام ورکړ يو ځای له لښتي څخه د توپ په حال کې د ډاکټر ايمن چشمي (عينکي) له سترگو ولويدې، ښايي لوی توپ يې وهلی وي، ځکه په همدې ځای کې چې مو هرڅومره وپلټلې پيدا مو نه کړې ، البته په توره شپه کې. بالاخره هغه پټ کور ته ورسيدو چې همدې بدرگچيانو زمونږ لپاره لا له وړاندې تيارکړی و، هلته مو يواځې يوه شپه تيره کړه.

سهار د دسمبر په (۱۷) يې پيکپ موټر راته راوست د جلال اباد ښار له څنگه يې تير او بيا يې همداسې لنډ د کونړ خواته ورتاو او په يوه غره بيزه لاره يې د کونړ مرکز (اسد آباد) ته ورسولو او هلته په يوه غلي کور کې پټ شولو.

د کمکي اختر په سهار (۱۹ دسمبر) تر سپيده چاود لير وړاندې يو ځوان کوتې ته رادننه او په ډير احساساتي لهجه يې باندې غبرکړل:

جاء الأسامه ... (اسامه راغی) له دې نه څو ثانيې وروسته مې پلار کوتې ته را داخل شو چې مونږ يې په ليدو ډير خوشاله او سمدستي مو د شکر سجدې وکړې او پلار ته مو وويل چې نن پر مونږ دوه اخرونه راغلل: کمکي اختر او په سلامتي سره ستاسي د رارسيدو اختر.

چا چې مې پلار راوړساره هغه معلم اول گل و چې په خپل سپين رنگي لاند کروزر موټر کې چې په تور رنگ يې لړلی و د کونړ ولايت تر حدودو پوري راوړ او تر هغه وروسته يې زمونږ خپل ملگري ښه راغلاست ته ورغلل او دی يې زمونږ د اوسيدو تربيت ځايه راوړساره.

مونږه ټول په همدې غلي کور کې په داسې حال کې پټ اوسيدلو چې د ژمي سوړ موسم و او زمونږ شاوخوا سپينې واورې پرته وې ، سره له دې چې يخ راباندې خولې لگولې خو مونږ د ځان د افشاء کيدو له پاره هلته د لاس گرمولو لپاره هم اور نشوای بلولای. په کونړ کې زمونږ تر درې مياشتني اقامت وروسته حکمتيار (د ۲۰۰۲ کال په مارچ) کې د خالد الشیخ په وسيله زمونږ اقامتگاه ته راغی.

زما د پلار او زمونږ د ټولو هغو ملگرو ترمنځ چې په پاکستان کې اوسيدل هر ډول ارتباطات د خالد الشیخ له لارې تنظيميدل.

له پلار سره مې د حکمتيار تر لومړي ملاقات وروسته نوموړی يوه بل گوښه کور د ځان له پاره تعين او هلته يې يواځې اوسيدل غوره کړل.

له هغه گوښه ځايه به زمونږ استوگنځي ته راته او زما له پلار، ډاکټر ايمن او ابوالغيث سره به يې سري مجلس کاوه.

سره له دې چې زه او ورور به مې د دوی څلورو په مجلس کې نه کيانستلو، خو د دوی د مجلس له روحيي څخه به مو د دوی ترمنځ ناخوښي، او متشنج وضعيت له لرې حس کاوه.

وروسته حکمتيار زمونږ له هستوگنځي څخه ښه لرې بل ځای ته ولاړ، خو پلار به مې له نوموړي سره د رابطې او مجلس له پاره سليمان ابوالغيث هماغه لرې ځای ته ورليږه، مگر

هرځل چې به نوموړی د حکمتیار له مجلسه بیرته راتو له حکمتیار سره د کړي مجلس له امله به سخت نیولی او خفه بنکاریده.

د کونړ د آسمانڅکو غرونو په منځ کې زمونږ د اوسیدني په مهال خالد الشیخ له کمپیوټر سره مل یوه سي ډي را ولیږله چې پر هغې له پاسه دا جمله لیکلې وه - سري للغایه مونږ چې په داسې وضعیت کې و چې عادي شیان به هم راته سري او تشویش ناک مالومیدل پر سي ډي باندې د (سري للغایه) جملې لا په تشویش کې کړو. پلار مې هم د کمپیوټر او سي ډي په لیدو سره و ویل: عجیب !!

دا به تاسو نه گورئ! بلکې یواځې زه به یې گورم.

خو کله چې مې پلار سي ډي وکتله نو په هغې کې هیڅ شی هم اشد محرم نه و؛ بلکې په هغې کې د الجزیره ټلويزون د مشهور مصري ژورنالیست یسري فوده هغه څیړنیز پروگرام ریکارډ شوی و چې د پروگرام عنوان یې (سري للغایه) و او د سپتمبر د پېښې په اړه څیړنه او تحقیق ور کې شوی و.

په (سري للغایه) پروگرام کې مو پر نورو معلوماتو سربیره د لومړي ځل له پاره د گوانتنامو د بندیانو انځورونه هم ولیدل.

دلته زمونږ د اوسیدني بڼه ډیر وخت وشو چې وروسته مې د پلار په غوښتنه حمزه الغامدي هم راڅخه بلې خوا ته مسافر شو، فقط پلار، ډاکټر ایمن، سلیمان ابوالغیث، ابو بصیر، زه او ورور مې په استوگنځي کې پاتې شولو.

ما او ورور مې د ورځني ژوند د کارونو نوبت سره جلا کړ، یوه ورځ به د پخلي، جامو مینځلو، کوټو جاروکولو ... کار ما کاوه او بله ورځ به مې ورور.

د دې لپاره چې څوک راخبر نشي د شپې په تیاره کې به د اوبو را وړلو لپاره ډیر لاندې خور ته کوزیدو او له هغه ځایه به مو په دوو سطلونو کې اوبه راخیږولې.

له لاندې خورنه د غره سر ته د راختو په حال کې به راڅخه سطلونه چرپیدل او هماغه یخي او به به مو په ځان را توییدلې چې د یخوالي له امله به داسې راباندې لگیدې لکه مچيو چې به په خټ خټ کې چیچلو.

په ورځ کې به مو درې ځله خواړه تیارول، د سهار ناشته، غرمۍ او ماخوستن تر لمانځه وړاندې ډوډۍ.

یوه ورځ مو د سهار ناشتي لپاره معصوبه تیاره کړه.

معصوبه د سعودي د خلکو خوندور خواړه دي.

په دې خورو کې د وړو په منځ کې عسل او کورني غوړي ځای پرځای کيږي، ډاکټر صاحب ایمن ته یې خوند ورنه کړ، وای دا خواړه زمونږ د خلکو خواړه نه دي؛ ځکه یې مونږ ته همدا تیار خواړه په کاسه کې راپریښودل.

ښه و چې غرمه مو لږ کډو او پټاټې (کچالو) پيدا او غرمۍ مو باندې تياره کړه ، دا چې ډاکټر صاحب د سهار ناشتې له وخته لا وړۍ پاتې و همدا کډو او پټاټې يې په خوند وخورل ، پلارمې هم د ده له وجې دا خواړه په خوښي وستايل.

له غرمې ږوډۍ وروسته مې ورور او ابو الغيث له کوره د باندې ووتل زه ، پلار او ډاکټر ايمن همدلته پاتې شوو، هغوی چې کله بهر وځنډيدل له پلار سره مې اندېښنه پيدا شوه چې نکسه هغوی د دښمن په لاس کيوتې نه وي چې د هغوی په وسيله به ترمونږ پورې هم پل را ورسوي (راشي)

تر څو يې يوه ورځ سهار مهال د همدې په شنو ونو پوښل شويو غرونو له لاري د پاکستان په لوري مخه کړه او د هغه ځای اوسيدونکي يوه سړي راته وويل چې امريکايي الوتکو يې د اوسيدو ځای هم ور بمبار کړ .

يو مهال مونږ درۍ واړه (زه ، پلارمې او ډاکټر ايمن الظواهري) د غره په سر يوه کور کې درۍ په درۍ اوسيدلو.

زما د پلار او ډاکټر صاحب ايمن ترمنځ څه معمولي خوابدن رامنځته شو.

د خوابدون لامل يې دا وه چې پلارمې يوه اندازه د بيري عسل واخيستل.

ډاکټر ايمن ورباندې په غوصه او ورته ويې ويل :

د مجاهدينو په پيسو مونږ ته عسل اخيستل ناروا دي.

پلار مې ورته وويل :

راځه ... ويې خوره !

د الله په فضل د جهاد له پيله تر همدې شيبې پورې مې نه په خپل ځان او نه هم په اولاد د مجاهدينو له ماله يوه روپۍ لگولې.

دا عسل مې هم په خپلو روپو اخيستي ، نه دمجاهدينو په هغو .

له دې سره ډاکټر ايمن هم خاموشه او د پلار په ځواب کې مې څه و نه ويل.

دلته له څه وخت تيرولو وروسته ، يوه ورځ يو ناشناخته سړی راغی ، چا چې تر مونږ پورې را رسولی و هغوی ته يې خپل نوم ابو احمد الکويټي وربښوودلی و.

دا سړی چې له کوم ليري ځايه راغلی و ښه ستومانه او دلته له را رسيدو سره سم د کور په بله کوټه کې مې د پلار ليدو ته انتظار و.

پلار مې راته وويل چې ته ورشه ويې گوره او دا تري مالومه کړه چې ريښيا هم دا سړی ابو احمد دی؟

زه ورغلم سړی خوب وړی و آرام مې وښور او ه ، چې را وينش شو روغېر مې ورسره وکړ ، د خبرو په مهال مې دا تري مالومه کړه چې همدا کس ريښتيا هم ابو احمد دی ، پلار ته چې مې ورغلم او د سړي د ابو احمد والی ډاډ مې ورکړ ، سمدستي يې خپلې کوټې ته وروغوښت او ښه اوږد مجلس يې ورسره وکړ.

د آرامۍ هيله مو په نه هيلي بدله شوه

يوه ورځ نابره زمونږ د اوسيدو په خواوښا کې وضعیت بدل شو، امریکايان همدې سيمې ته د عملياتو په نيت راغلل خو پلار مې چې خبر شو ويل يې کرار همدلته په دې خپل کور کې اوسئ! دا امریکايي ځواکونه چې دلته راغلي داسې ښکاري لکه چې هسې تصادفي دې سيمې ته راپېښ شوي وي او بيرته ژرځي.

دا چې پلار مې تر معمول يوڅه زيات وخت دلته د کومې امنيتي ستونزې له پېښېدو پرته تير کړ نو بلکل يې دلته زړه ولگيده او په دې سيمې کې يې تقريبا د دائمي اوسيدو سوچ کاوه. نوموړي په همدې نظر له هغه چاسره چې مونږ ته يې دلته د اوسيدو زمينه برابره کړې وه و خبره وکړه چې دلته مونږ ته خپل کور جوړ کړي، هغوی ته يې د کور نقشه هم ورکړه، دا نقشه عين هماغه نقشه وه چې وروسته يې بيا د هغې له مخې په ايټ آباد کې کور جوړ کړ، نقشه مخکې تر مخکې په داسې ترتيب ډيزاين شوې وه چې سړی له ليري باندې تير ايستل کيده.

د دې سيمې خلکو مې له پلار سره ډيره ښه رويه کوله، پلار به مې هم ورسره ښه وضعیت کاوه او له هغوی سره به يې د امریکايانو خلاف جهاد کې نغدي مرسته هم کوله.

ريښتيا هم چې هغوی په خپلې سيمې کې د امریکايي ځواکونو په خلاف ښه مقاومت کاوه. وروسته مې د پلار نظر بدل شو او غوښتل يې همدا ځای نور د تل لپاره پريږدي. مگر د سيمې د خلکو دا پريکړه نه وه خوښه او مونږ ته ټينگ وو چې له دوی سره پاتې شو، خو پلار مې ورته خپل عذر ووايه، او ورته ويې ويل چې تاسی له مونږ سره ډير تکليف شوي ياست، مونږ غواړو نور د اوسيدو لپاره دا سيمه پريږدو.

که خدای وکړل چې افغانستان له امریکايي اشغاله آزاد شو او په سعودي کې مونږ ته د اوسيدو زمينه مساعده شوه زه تاسو ته دا وعده درکوم چې د حرم مکې په څنگ کې به ستاسې لپاره خاص کور جوړوم، هغوی ته يې نورې نغدي مرستې هم ورکړې او ښه يې خوشاله کړل.

هغوی مې د پلار د دې ژمنې په اوریدو ډير خوشاله او ورڅخه وې غوښتل چې د ژمنې د عملي کولو په نيت د لاس قول ورکړي، چې پلار مې هم د موافقې په دود خپل لاس د هغوی پر لاسونو د پاسه کښود.

هغه و چې ابو عامر دا مهال له جلال آباده راغی، پلار مې تر مجلس وروسته ورته ۵۰ زره ډالر ورکړل چې په ننګرهار کې ورباندې جهادي فعاليتونه گړندي کړي، او له دې سره يې ځيني مهم اهداف ورته مشخص کړل چې بايد تر هرڅه وړاندې هغه له منځه يووړل شي.

ننګرهار ته د ابو عامر په رسيدو سره واقعا هم چې نوموړي د امریکايانو خلاف مقاومت کې ښه گرم او کوم اهداف چې مې پلار ورته مشخص کړي و د هغوی له جملې څخه يې ځيني له منځه يووړل، چې د يوه تر ټولو مهم هدف د له منځه وړلو د خبر په اوریدو مې پلار ډير خوشاله سو، د شکر سجده وکړه او ويې ويل:

په ننگرهار کې چې مجاهدينو په تيره عربو مجاهدينو ته کوم تکليفونه رسيدلي و دا هدف د هغوی په انتقام کې له منځه يووړل شو.

مونږ لا همدا د کونړ ولايت په يوه بله سيمه کې و چې امريکايان بيا هغې سيمې ته راغلل، دا ځل هغوی مونږ ته ډير نيردي راغلي و، مونږ ته د امريکايي ځواکونو د را رسيدو خبر يوه افغاني مجاهد راکړ، مونږ ناست وو چې يو مخابره په لاس سړی راغی ، سترگې يې رډې (برندې) راختلې وي او په مخابره کې يې مسلسلې ښکښلې کولې، مونږ ته يې وويل چې هغه دې امريکايان د دې غره لاندې کڼدې ته را ورسيدل او زښت زيات شمير شولې او ټانگونه ورسره دي.

ريښتيا چې ډير سخت موقف و ، مونږ هم سمدستی خپل بوتونه په پښو او وسلې مو را واخيستلې او د غره لوړه مو په مخه ورکړه. سره له دې چې دا مهال په غره کې واروره هم نه وه خو مونږ په غره ختلو کې ډير ستري حتی نفس مو قيد شو..

مونږ مخ پورته ډير په تيزي ختلو چې د امريکايي شولې او ټانگونو غبرونه راپسي را لنډيدل ، يو مهال چې مو ورته وکتل امريکايي هم موټرونه ډير نيردې راته لاندې په يوه خوږکې تيريدل، مونږ د هغوي په ليدو د يوې ونې شاته پټ کيناستو، پلارمي ويل چې تر څو هغوی را باندې پير نه وي کړی مونږ به ورباندې پير نه کوو.

له دې سره ډاکټر ايمن وويل: زه خو بيا هغه محبس (تنګې کوټې ته) نه ننوځم.

هغه و چې دا کتار تير شو مونږ را ولاړ شو بيا مو مخ پورته خپل مزل ته ادامه ورکړه. زمونږ سيمه بيز لارښود مجاهدين چې څوک و هغوی د گڼو ونو په منځ کې راته يو پټ ځای پيدا کړ، دا پټ ځای يوه لويه ونه وه چې کږې وږې ريښې يې دا سې په ځمکه غزیدلې وې چې د هغوی پرسر نوري وږې وږې بيخچۍ (څانګې) راشنې شوې وې چې د دغو ريښو او د ځمکې سطحې بلکل د يوه خندق (کډي) ښه غوره کړې وه په دومره مساحت چې يو نفر ترلاندې په پروتيو ځايدای شوای.

خو همدې د يوه نفر ځای ته مونږ درې واړه ور ننوتلو، پلار او ډاکټر صاحب ايمن څنگ په څنگ و غزیدلو زه د دوی دواړو پښو ته پريوتلم.

سيمه بيزلارښود مجاهد نوري څانګې او وابښه پر مونږ له پاسه د لويې ونې د ريښو پرچولو باندې وا چول.

له امريکايانو سره دا مهال الوتکې نه ، خو پلېو ځواکونه او زغره والو شولې يې تر مونږ لاندې سيمه ټوله نيولې وه.

مونږ دوه ورځې مکملې له سهاره تر ماښام لمر لويډو پوري تر همدې ونې لاندې د گيډرانو په ځاله کې په نهاره تيرې کړې ، نه پورته کيدای شوای ، نه مو خوراک او څښاک کولای شوای نه مو لمونځ کولای شوای آن چې رفع حاجت ته نشوای وتلای.

دوې ورځې وروسته چې امریکایان ولاړل ، هماغه افغانی مجاهد لارښود مو راغی او راته ویې ویل چې نور د خطر وخت تیر شو سیمه نور په امن ده کولای شوای چې راووزئ. زه ژر را پورته شوم ترڅو چې مې پلار له هغه ځایه بهر راووت مایې د را وتلو عکاسي وکړ چې هماغه فیلم اوس هم د السحاب نشراتي مؤسسي په آرشیف کې شته دی. همدا راز له دغه لوړ غره څخه د بیرته راکوزیدو په مهال مې له خپل پلار او ډاکټر ایمن څخه تصویرونه واخیستل چې وروسته هماغه تصویرونه زما د پلار او ډاکټر ایمن د بیا ظهور لومړني تصویرونه وو چې په نړیوالو رسنیو کې نشر او هغوی ورباندې د تورې بورې خیال کاوه.

ورسته مو له دې ځایه څخه د مقابل غره په لوري مزل پیل کړ، دا غر ډیورنډ کرښې ته څیرمه پروت او بلې غاړې ته یې د پاکستان هیواد د سیمو او ښارونو ودانۍ ښکاریدلې. یاد غر ډیر لوړ و او مونږ هم د شپې په تیاره کې تر سپیده چاود پوري په هغې کې مسلسل مزل وکړ، د غره څوکه دومره هسکه وه چې مونږ د هغې سرته په ورختو سره په وریځ کې پټ شو او جامې د سر او ږیرو وینښتان مو لاندې شول. دوه کسه نور لارښودونکي هم راسره وو چې ټول شمیر مو پنځه کسه و مگر خواره راسره فقط د دریو کسانو وو.

د سهار له راختو سره هماغه د هسک غره په لوړو کې یوه کلي ته ورسیدو، خو له هغه مو لاره چپه کړه او خپل مزل مو دغره څوکې ته د رسیدو په نیت اوږد کړ. د غره د سر څوکې ته په رسیدو سره مې پلار وویل چې دلته به لیر دمه وکړو، بیا به څو له خیره سره .

همالته مو تر ونو لاندې لیر ځای سم کړ او ټولو ورباندې ډډې ووهلې. تقریبا لس دقیقې به نه وې تیرې شوې چې شرکنده باران راباندې پیل شو، مونږ چې ټوله شپه مزل کړی و دومره ستړي و چې له باران څخه د پټیدو لپاره له ځایه نشوای ولاړیدلای. لمانسره ترځان د خپلې کیمري ډیر تشویش و چې لنډه نشي دا دیوه کال عکاسي کړې خواری به مې ټولې برباد شي.

ځکه به مې هغه په راسره جامو کې تاو او ترځان لاندې کوله. باران وروسته ورو خو له لمر څرک سره بلکل ودریده ، له دې سره سم مو بیا مزل پیل کړ ، لارښودو مجاهدینو مو د وروستي منزل د رالښودو ډاډ را کاوه او تر هر څو گامه وروسته به یې راته ویل : نور را رسیدلي یو.

د دې سفر ډیر جریان مې هم په راسره کیمري کې عکاسي کړې او فعلا هم راسره موجود دی.

اوس نور زمونږ په سفر کې بلکل یو بله مرحله پیلېږي:

ځکه مونږ د دې هسک غره له څوکې څخه د رابنکته کیدو په حال کې نور د پاکستان په لور ور روان یو، همدلته ډیرې ستړیا له یوې خوا لورې او تنډې له بلې خوا نور د پښو سیک را ختم کړ، هماغه و چې په لاره کې یوې داسې لوی ډبرې (صخرې) ته ورسیدو چې منځ یې کډی او د تازه باران اوبه ورکې ښه شوې وې.

هغه اوبه مو په مزه مزه وڅښلې او د مزله پوره کولو لپاره مو ملاوې وتړلې.

دې مزله مو د ورځې ډیره برخه ونيوله چې یواځې نیم ساعت مو پکې دمه وکړه، بالاخره ماسپښین مهال یوه کلي ته د پټیدو لپاره ور ورسیدو، د هغه کور اوسیدونکي پښتانه او ډیر میلمه پال خلک و مونږ یې ډیر ونازولو او د احتیاط له وجې په خپل کور کې د ماشومانو خونې ته د ننې ور وستلو مونږ چې هغې کوټې نه ور دننه شولو داسې مو حس کړه چې کوربنو همدا زمونږ پخاطر خپل ماشومان تازه له همدې خونې بل ځای ته لیږلې. ځکه هلته د پاتې بسترو او بالښتونو د تازه پاڅول شویو تنکیو ماشومانو بوي ته ..

په دې کور کې مونږ د مختار (خالد الشیخ) د راتلو په انتظار تم شولو.

دا کلی د هماغه هسک غره په ډډه کې پروت او تر سرک پورې نیم ساعت لاره وه، ځکه زمونږ راه بلد ملګري ډیر په تشویش کې وو او را ته ویل یې چې دا سرحدې سیمې دي، تر همدې کلي لاندې امریکایان او د هغوئ جاسوسان ولاړوي، ښه خبره داده چې مونږ لاندې ورکوز نشو، ما ته مې پلار وویل چې ته او یو راه بلد د لارې معلوملو لپاره ورشئ، هغه یوه شفرې ښه هم راکړه چې که خدای مکره مونږ ونيول شو دوی به له نیول کیدو څخه خوندي وي.

مونږ چې لاندې ورکوز شوو هیڅ هم نه وو، هماغه و چې دوی ته مو د راتګ اشاره وکړه پلار او ډاکټر صاحب هم راکوز او همدلته د سرک پر سر مختار (خالد الشیخ) له پیجاړو موټر سره راته انتظار و.

خالد الشیخ په همدې پیجاړو موټر کې د پېښور ښار یوه خوندي کورته ورسولو او هلته مو ته د ستړي سفر له ستوماني څخه دوه ورځې پر لېسې آرام وکړ.

وروسته مې مور (میره) او یوه میریزې خور هم دغه کورته د پلار لیدو ته راغلي.

دلته په را رسیدو سره مو څو ورځنۍ ستړي سفر یو پړاو پایته ورسیده او تر دوه ورځنۍ دمې وروسته مې پلار زما د تشویق او هڅونې په غرض راته ویل چې ته نور زلمی شوی یې ته باید ولاړ شي او ځانته نور د واده غم وخوري.

ما د واده په خبره ځان کون و اچاو خو ده راته په سوډانۍ لهجه په موسکي حالت کې وویل: [يازول .. يازول .. دايرين نشوف اولادك يازول]..

اي ځواکمن او ځيرک زلميه! نور مونږ غواړو ستا اولادونه و وینو!

زه پوهیدم چې زما پلار ما د راتلونکو مسئولیتونو لپاره په یوه تشویقي لهجه پوهوي، هماغه و چې ما هم د ده خبره ورسره ومنله او له ده څخه په جلا کیدو سلاشوم، ده څو نفره لمانسره

د ملگرتيا په غرض راته راوغوښتل او ماته يې ۵۰۰۰ ډالر د سفر خرڅه راکړه خو راته ويې ويل چې دا مي د دې لپاره درکړل چې ته د خپل د واده کار وبار ورباندې جوړکړي. مخکې تر دې چې زه له خپل پلار سره مخه ښه وکړم ، د امنيتي ملحوظاتو له کبله مي د پلار او ډاکټر صاحب ايمن د جلا کيدو پريکړه هم شوې او هغه هم په بيل ځای کې ځای پرځای شوي و. مام د وروستي ځل لپاره د خپل پلار لاسونه ښکل او د بل نوي پړاو د پيلولو په غرض تري رخصت شوم.

د ۲۰۱۱ کال د می دوهمه:

شپه ښه پخه شوې وه، پلار مي د خپل دري پوريز کور په دريم منزل کې ويده وه چې په لاندني پورکي د نابلده غرونو په اوريدو را وغورځيده .

خپل زوي خالد ته يې ويل :

خالده ته وربنکته شه دا څه دي؟

خالد په بیره را ولاړ او ښکتنې پورته ور روان شو.

کوم نا بلده غرونه چې زما پلار يې له خواږه خوبه را وپښ کړ هغه مو د کور په انگر کې له هوا څخه د امريکايي کومانډو د رابنکته کيدو غرونه و کوم چې په دې شپه کې د بريد کولو لپاره راغلي وو.

يادو ځواکونو د دې بريد لپاره ځانگړی تکتیک کارولی و، هغوی په دوو داسې ځانگړو پوځي څرخکو کې د کور تر انگره ځان رارسولی و چې هيچا يې غږ نه و اوريدلی .

نه يواځې دا چې د هغوی څرخکو غورهاری نه کاوه ؛ بلکې د وسلو پيرونو يې هم غږ نه درلود.

زما پلار، د کورنۍ غړي او د هغوی گاونډيان د امريکايي ځواکونو په پيرونو نه ؛ بلکې د هغې څرخکي د انفجار په غږ راوپښ شول کومه چې د کور په انگر کې د بنکته کيدو په مهال پرځمکه راپريوته .

دواړه څرخکي مخکې تر دې چې د کور په انگر کې بنکته شي له هوا نه يې کومانډويي ځواکونه د کور په انگر کې پلي کړي ول.

هغوی ډير په چټکي خپل عمليات تر سره کړل، خالد ورور مي چې د پلار په امر لاندې وربنکته کيده له خپلې کمري لاندني پور ته په زينو کې و چې امريکايي ځواکونو ورباندې د بيغبره وسلو شپيلی راوړولی او دی يې د تل لپاره خاموشه کړ (وواژه)

د خالد تر وژلو سمدستي ورسته همداسې په گړنديو گامونو دريم پور ته راوختل ، د پلار د خوب خونې ته له ورننوتو سره سم يې پر هغه پير وکړ، نوموړی يې ځای پرځای وويشت او پرځمکه راپريوت.

دا مهال له نوموړی سره وسله نه وه، زما مور (میره) مې د ویشتونکي امریکایي پوځي وسلې ته لاس ور واچاوه او له هغه سره چنگال شوه، خو بیرحمه وژونکي هغه پرځمکه وغورځوله او بیایي په پښه وویشتله چې اوس هم هغه پښه نشي ور ټولولای. تر دې ورسته یې زمونږ د کور ټولې بڼې او ماشومان په یوه کمره کې سره راغونډ کړل لاسونه یې تر شا ور وتړل او د ټولو مخونه یې د یوال ته وگرځول. لیرې ګړۍ وروسته مې ورته د پلار په وینو لړلی جسد راوړ او د هغوی تر شا یې پرځمکه وغزاوه.

۹ نمبر پوځي د کور پر بڼو او ماشومانو غږ وکړ او ورته ویې ویل:

ورته وګورئ!

دا څوک دی؟

هغوی ټولو د یاد جسد په لیدو سره په یوه غږ ورته وویل:

هذا عبد الله (دا عبدالله دی).

تر دې وروسته یې دوی ته وویل چې تاسو مو بیرته مخونه دیوال ته واړوئ او له دې سره سم مې د پلار بیروحه جسد له ځان سره یوړ او د خالد هغه یې همالته پرېښود.

د امریکایي سرتیرو تر تللو څه وخت وروسته پاکستانی پوځیان راغلل، او د امریکایانو لخوا لاس تړلي بڼې او ماشومان هغوی له ځانه سره بوتلل.

د کور په انګړ کې یوه نه زغمل کیدونکې فضا حاکمه وه، د خالد مور د خالد جسد ته په رارسیدو سره پر هغه ورتیټه، د هغه په وینو لړلی تندې یې د وروستي ځل لپاره ښکل کړ او نور تري روانه شوه.

د کور په کونج کې د کور عمومي دروازي ته نږدې ځانګړی ځای و چې په هغه کې پیره دار له خپلې دری کسيزې کورنۍ (میرمن او دوو زامنو) سره اوسیده او په همدې شپه ورته یوبل میلمه هم راغلی و.

برید کوونکو هغوی له میلمه سره ټول یوځای ووژل...

دا پیره دار هماغه ابو احمد الکویتي (افغانی) و چې د کونړ غرونو ته مې پلار ته په یوه خوندي ځای کې د کور جوړولو په نیت راغلی، په ایبټ آباد کې دا کور د ده په نوبت جوړ شوی او تر لس کاله زیات وخت ورسره په همدې کلی کې د پیره دار په توګه پاتې شوی و.

امریکایي ځواکونو خپله هماغه غورځیدلي څرخکه هم ورسره یووره خو د اسامه، خالد او نورو شهیدانو په وینو ککړ کور یې همداسې ړنګ ښکړ...

یادونه: دغه معلومات د ایکس (EXILE) انګریزي کتاب څخه پښتو ته ژباړل شوي دي.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library